SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 30 NOVEMBER 1939

„GEEN RUZIE MAKEN, ASJEBLIEF!"

Sint Nicolaas in het Doen-wat-wij-willen-land

Ergens heel ver weg ligt het land Doen-wat-wij-willen. Het staat op de wereldkaart als een grote rotspartij aan zee, waar geen mensen wonen.

Maar midden in die rotsen, zo ver als nog nooit een bergklimmer gekomen is, wonen de Doen-wat-wij-willers, die er uitzien net als wij.

Nu is het vreemde aan Doen-wat-wij-willen-land dat met elk nieuw mensenkind, dat er komt, de rotsen rondom het land hoger worden. Dat gebeurt ook altijd, wanneer een der Doen-wat-wij-willers weer eens bijzonder bewezen heeft een echte Doen-wat-wij-willer te zijn.

Het is nu eenmaal zo dat iemand (ook bij ons!), die altijd maar doet wat hij zelf graag wil, bitter weinig voor een ander over heeft. Want om een ander een genoegen te doen, moet men bijna altijd iets van zichzelf geven. Een erg prettig volk waren de Doen-wat-wij-willers dus niet, ieder deed daar waar hij zelf zin in had en zo kon het weleens vervelend worden.

Toch was er één, die elk jaar een bezoek aan dit land in de rotsen bracht.

Dat was de goede Sint, die immers ook te paard over de daken kan rijden en voor wien de rotsen dus geen verschil maakten.

Nu woonde er in Spanje een klein meisje, dat Sint Nicolaas erg goed kende. Het kleine huisje, waarin het meisje woonde, stond vlak bij het huis van den goeden Sint en zo was het niet te verwonderen, dat zij, daar hij zo'n kindervriend was, weleens bij hem kwam spelen.

Dit kleine meisje hield erg veel van bloemen en op een keer kwam zij bij Sint Nicolaas met een heel fijn plantje, dat zij zelf gekweekt had. Het zag er ongeveer net zo uit als ons vergeet-mij-nietje en de goede Sint was erg blij met dat lieve plantje. „Maar je moet het zelf houden en verzorgen," zei hij, want hij wist hoeveel het lieve kind van het bloempje hield.

Het kleine meisje zorgde voor het plantje en elke dag werd het mooier en mooier, maar toen het op zijn allermooist was, stierf het kleine meisje, want zij was eigenlijk al heel lang ziek geweest.

Sint Nicolaas nam toen het plantje; hij alleen wist immers hoe bijzonder het was. De kleine blauwe kelkjes hadden zo'n zachte gloed en het leek net of er in de gouden hartjes een lichtje brandde. Sint stond er dikwijls naar te kijken als hij het water had gegeven en eens vertelde hij aan Zwarten Piet het geheim ervan. Dat kleine blauwe bloempje, gekweekt door een meisje, dat altijd zo lief was geweest, had de bijzonderheid alleen dáár te bloeien en te stralen waar de mensen dat verdienden. Sint wilde het dan ook alleen geven aan dien jongen of aan dat meisje, die het werkelijk waard zouden zijn. Overal op al zijn reizen, nam Sint voortaan het plantje mee; maar waar hij het ook droeg, steeds verschrompelden de fijne kelkjes en zag het bloempje eruit alsof het maar een doodgewoon vergeet-mij-nietje was.

Sint Nicolaas was op zijn tocht weer eens in het land Doen-wat-wij-willen. Eigenlijk was hij wat vroeger dan men hem verwachtte. en zo stond hij ongemerkt met zijn schimmel op de rotsen en keek naar beneden over het land.

„Och, och," zei hij tegen Piet, die hem altijd vergezelde. „zie nu toch weer eens dat arme plantje. beste jongen, het hangt zo slap, dat het wel dood lijkt. Zo erg heb ik het werkelijk nog niet gezien."

Piet knikte eens. hij wilde er niet veel van zeggen om zijn meester niet nog treuriger te stemmen. Toen begonnen zij hun rondgang door het land.

Allereerst kwamen ze bij een heel deftig freuletje. dat in een donzen bedje lag te slapen. Maar toen Sint haar verlanglijstje doorlas. dat zij in haar schoentje had gelegd, stootte hij even tegen haar ledikantje — en het freuletje werd wakker. In het minst niet verlegen of geschrokken keek zij Sint en Piet nieuwsgierig aan.

„Dag, Sint Nicolaas. dag, Zwarte Piet," zei het freuletje en zij ging rechtop in haar bedje zitten. „wat hebt u allemaal voor mij meegebracht?"

„Bijna alles wat op je verlanglijstje staat," zei Sint, „omdat je je lessen zo goed kent en omdat je niet zo dikwijls ongehoorzaam geweest bent als verleden jaar."

„O, dat wist ik wel," zei het freuletje tevreden, „de gouvernante heeft mij altijd net gevraagd wat ik wil."

Onder Sint's mantel knisterde iets, dat waren de blaadjes van het plantje.

De volgende waar zij kwamen was een blozend boerinnetje. Elke dag reed zij met de melkemmers van en naar het land. Naar school ging zij niet, want ze deed wat zij wilde, maar verder was het een heel lief kind. Sint

....„wat hebt u allemaal voor mij meegebracht?"

legde stil de cadeautjes naast haar bedje, maar toen hij naar het plantje keek.... nee, dat zag er niet mooi uit.

„Het ziet er slecht uit met mijn arm plantje," zei Sint, toen ze weer over de rotsen reden, „als we niet gauw wat beters tegenkomen, zal het helemaal verdord zijn voor ik weer in Spanje ben."

Heel voorzichtig sloeg hij zijn rode mantel terug en.... het plantje was helemaal niet dor en slap meer. Het was helemaal blauw en de gouden hartjes gaven een zacht schijnsel over de witte baard van Sint Nicolaas.

„Hoe kan dat nu?" vroeg Piet en zijn mond zakte open van verbazing.

Zijn meester gaf hem echter geen antwoord meer, zijn oude, scherpe ogen zochten door het ganse land en toen .... zag hij waarom het plantje weer bloeide.

....toen liep hij in lompen en schoon was hij helemaal niet meer.

Ginder, ver weg op zee, maar dicht genoeg bij om op de rotsen te kunnen lopen, lag een schip. Het was geen schip der Doen-wat-wij-willers, want die komen nooit over de rotsen heen, het was een vreemd schip. Het lag daar en het wist de weg niet. De Doen-wat-wij-willers hadden namelijk geen vuurtorens, want zij hadden geen lust de lampen schoon te houden of het vuur aan te maken. Zelf kwamen zij nooit op zee en waarom zouden zij voor een ander die moeite doen? Nu had er een kleine houthakkersjongen op de rotsen gestaan; die kleine jongen was eigenlijk een beetje dom en daarom was zijn wil dan ook niet zo sterk als bij andere Doen-wat-wij-willen-kindertjes. Op school was hij ook al niet erg knap en omdat de andere kinderen niet met hem spelen wilden, had hij de gewoonte gekregen alleen tegen de rotsen op te klimmen. En al doende, was hij daar zo handig in geworden, dat hij al heel gauw hoger kon komen en verder kijken dan de knapste professoren uit het Doen-wat-wij-willen-land. Zo kwam het dat die kleine jongen de enige was, die het arme schip daar zag. Hij zag ook dat ze vanuit de mast met lampen zwaaiden en hij was niet zo dom of hij begreep toch wel, dat de bemanning van het schip zich in gevaar bevond.

„Ik doe wat ik wil...." zei hij zachtjes — maar eigenlijk wilde hij helemaal niet, wat hij nu begon te doen. Hij klom verder en verder over de rotsen; hij wilde een vuur gaan aanleggen, dat het schip zou zien waar het was.

„Ik doe wat ik wil," zei hij weer, maar eigenlijk wilde hij liever naar huis en naar bed gaan, dan aan die puntige stenen zijn handen en voeten te schrammen. Toch klom hij verder over toppen en door kloven uren en uren lang.

Het was een netjes gekleed jongetje, dat de tocht begon. Zijn kleren waren nu wel niet nieuw, maar zij waren heel en schoon, maar toen hij eindelijk op de laatste rotsen stond en het hout voor zijn vuur te branden wreef, toen liep hij in lompen en schoon was hij helemaal niet meer.

„Ik doe wat ik wil," zei hij — en het vuur begon te branden. „Ik doe wat ik wil." zei hij — en het vuur werd een lichtende zuil, die het schip de weg wees over de donkere zee. Toen vergat de kleine jongen alle moeite. die hij had gedaan en het levensgevaar waarin hij had verkeerd: gevaar om te vallen in de diepe ravijnen, gevaar om zich te stoten aan de scherpe punten of om van boven een los steenblok op het hoofd te krijgen. „Ik doe wat ik wil!" zei hij luid, en dit keer was het zijn werkelijke mening.

Sint Nicolaas is vlug, zijn paard loopt sneller dan de wind. Al die tijd was hij vlak bij geweest en had den jongen van achteren gesteund als hij dreigde te vallen en had de rotsblokken tegengehouden en dit alles zo snel en geruisloos, dat het kind er niets van had bemerkt; als hij gedacht had wat te zien, was het onmiddellijk in het duister verdwenen. Maar nu hij zich omwendde van zijn vuur, nu zag hij Sint Nicolaas op de rotsen staan. Van schrik kon hij geen woord uitbrengen — maar dat hoefde ook niet. Sint nam hem voor zich te paard — en nu waren er geen rotsen meer, er was één vlakke, rechte weg waarover het paard voort galoppeerde, sneller dan de stormwind.

Toen Sint voor het huisje, waar de jongen woonde, stilhield, was het kind in zijn arm in slaap gevallen. Heel voorzichtig opende de goede Sint toen de voordeur en samen met Zwarten Piet bracht hij den jongen naar bed, zonder dat iemand er iets van merkte.

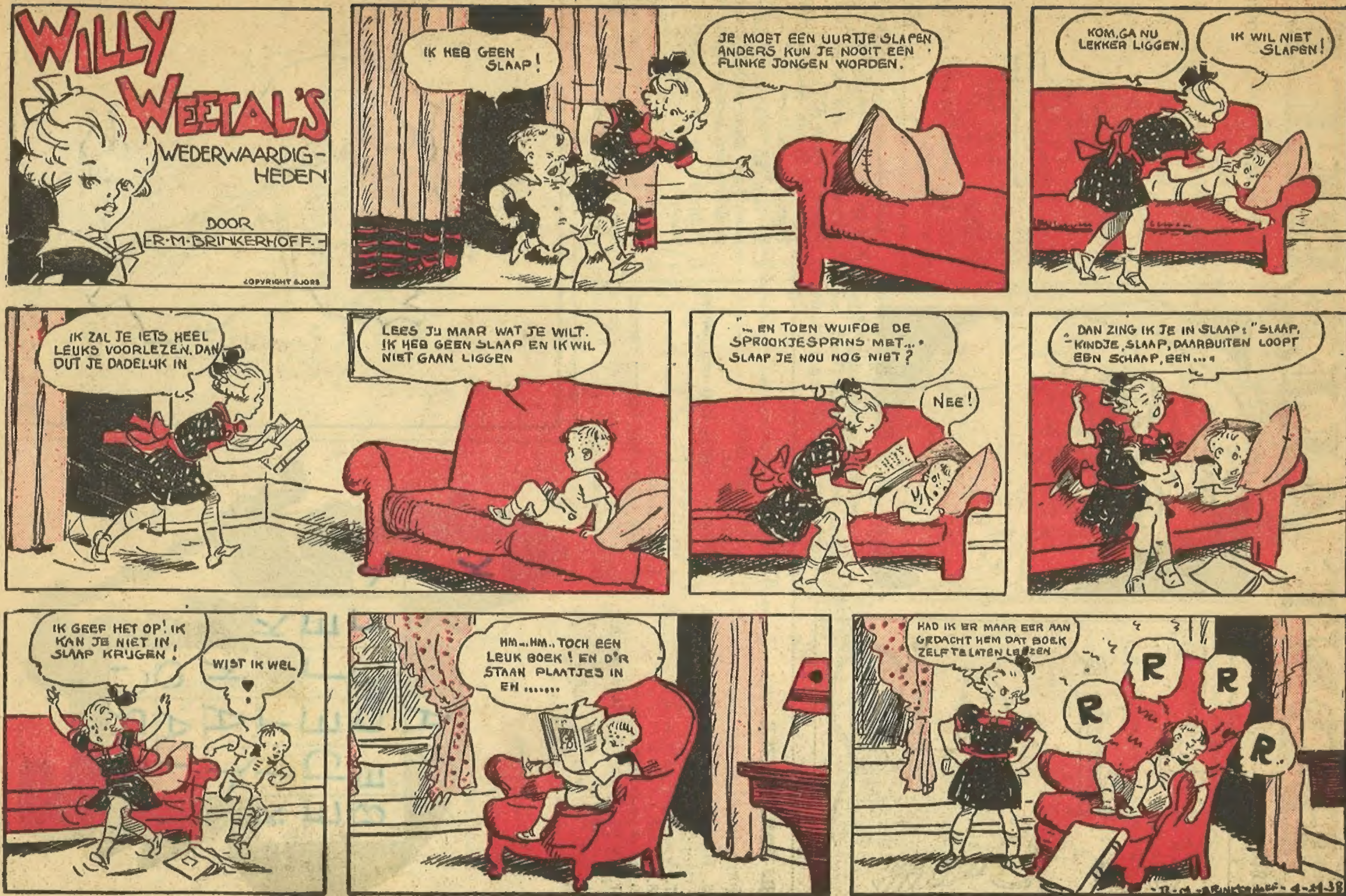
Voor hij wegging, zette Sint in de vensterbank het stralende, bloeiende plantje.

„Voor een Doen-wat-wij-willer, die nu eens deed wat hij níét wilde," zei hij, „en niet aarzelde zijn jonge leven in de waagschaal te leggen om anderen te redden."

En toen straalde het gelaat van den goeden Sint net als het plantje in de vensterbank.

KATHINKA LANNOY

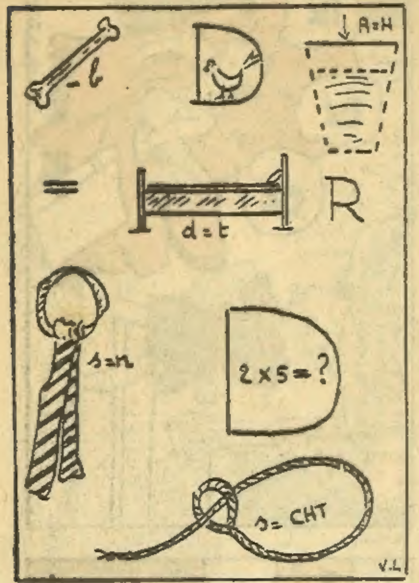

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
DOOR HAROLD R. FOSTER
PRINS VALIANT
KONING ARTHUR
RÉSUMÉ: OP ZIJN TOCHT NAAR ORD ONTMOET VAL EEN RIDDER, DIE HEM TEGEMOET RIJDT OVER DE BRUG EN DREIGEND TOEROEPT:
„VRIJE BAAN VOOR PRINS ARN VAN ORD!"
„PRINS ARN?" VROEG VAL VERRAST. „MAAK U KLAAR VOOR EEN GEVECHT MET MIJ, WANT SLECHTS EEN VAN ONS ZAL OVER DE BRUG KOMEN!"
MET GEVELDE LANSEN STORMDEN ZIJ OP ELKAAR TOE.
DE SCHOK WAS DERMATE HEVIG, DAT DE LEUNING BRAK EN....
...PRINS ARN IN HET KOLKENDE WATER PLOFTE.
ZIJN ZWAAR HARNAS TROK HEM NAAR DE DIEPTE, MAAR PRINS VALIANT AARZELDE GEEN SECONDE.
HIJ DEED VLUG ZIJN EIGEN WAPENRUSTING UIT EN SPRONG PRINS ARN NA.
HIJ SLAAGDE ERIN HEM TE VINDEN EN ZWOM MET HEM NAAR DE OEVER, WAAR HIJ.....
....HEM SPOEDIG WEER HAD BIJGEBRACHT.
HAL FOSTER
„WAAROM DOET U MOEITE MIJ TE REDDEN?" VROEG PRINS ARN VERWONDERD. „NADAT U MIJ BIJNA HEBT OVERWONNEN?"
„OMDAT IK EERLIJK MET U STRIJDEN WIL," ZEI VAL, „VOOR DE HAND VAN PRINSES ILENE."
Copyright opera mundi
DAAR ZIJ EEN GROOT DEEL VAN HUN WAPENS HADDEN VERLOREN, BESLOTEN ZIJ SAMEN NOORDWAARTS TE TREKKEN, TOTDAT ZIJ WEER OVER EEN VOLLEDIGE WAPENRUSTING ZOUDEN KUNNEN BESCHIKKEN.

WILLY WEETAL'S
WEDERWAARDIGHEDEN
DOOR
R·M·BRINKERHOFF
COPYRIGHT SJORS
IK HEB GEEN SLAAP!
JE MOET EEN UURTJE SLAPEN ANDERS KUN JE NOOIT EEN FLINKE JONGEN WORDEN.
KOM, GA NU LEKKER LIGGEN.
IK WIL NIET SLAPEN!
IK ZAL JE IETS HEEL LEUKS VOORLEZEN. DAN DUT JE DADELIJK IN
LEES JIJ MAAR WAT JE WILT. IK HEB GEEN SLAAP EN IK WIL NIET GAAN LIGGEN
"... EN TOEN WUIFDE DE SPROOKJESPRINS MET..." SLAAP JE NOU NOG NIET?
NEE!
DAN ZING IK JE IN SLAAP: "SLAAP, KINDJE, SLAAP, DAARBUITEN LOOPT EEN SCHAAP, EEN..."
IK GEEF HET OP! IK KAN JE NIET IN SLAAP KRIJGEN!
WIST IK WEL
HM.. HM.. TOCH EEN LEUK BOEK! EN D'R STAAN PLAATJES IN EN ......
HAD IK ER MAAR EER AAN GEDACHT HEM DAT BOEK ZELF TE LATEN LEZEN
R
R
R
R

BONT ALLERLEI

REBUS 5

1. Zo noemt men mij vaak afgekort, want iedereen kent me toch. Zet men nu een L in de plaats van mijn hoofd, dan ben ik iets om mee te binden.
2. Viermaal A, een K en N
   Met een R en V,
   Noemen samen een lang ding,
   Kom, wie raadt er mee?
3. Ik ben bij brandhout onmisbaar. Laat mijn slotletter vallen en ik ben een zeer nuttig diertje
4. Wanneer is een leeuw een leeuw?
5. Als men mij te pakken heeft, tracht men mij te winnen, en als men mij gewonnen heeft, heeft men mij niet meer.

Oplossingen vorig nummer

AND-PUZZLE

De gevraagde woordjes zijn: 1. Mand. 2. Rand. 3. Zand. 4. Band. 5. Hand. 6 Tand. 7. Pand. 8. Land.

GETALPUZZLE

REBUS 4

Het zijn niet allen koks die lange messen dragen.

HIJ-KOMT-PUZZLE

Horizontaal :

3. Hij vraagt een almoes; dus hij . . . . . .
7. Van adel.
8. Koud.
9. Deel van een boom.
11. De 9e, 1e en 15e letter van het alfabet.
12. Het is wel . . . maar niet hopeloos.

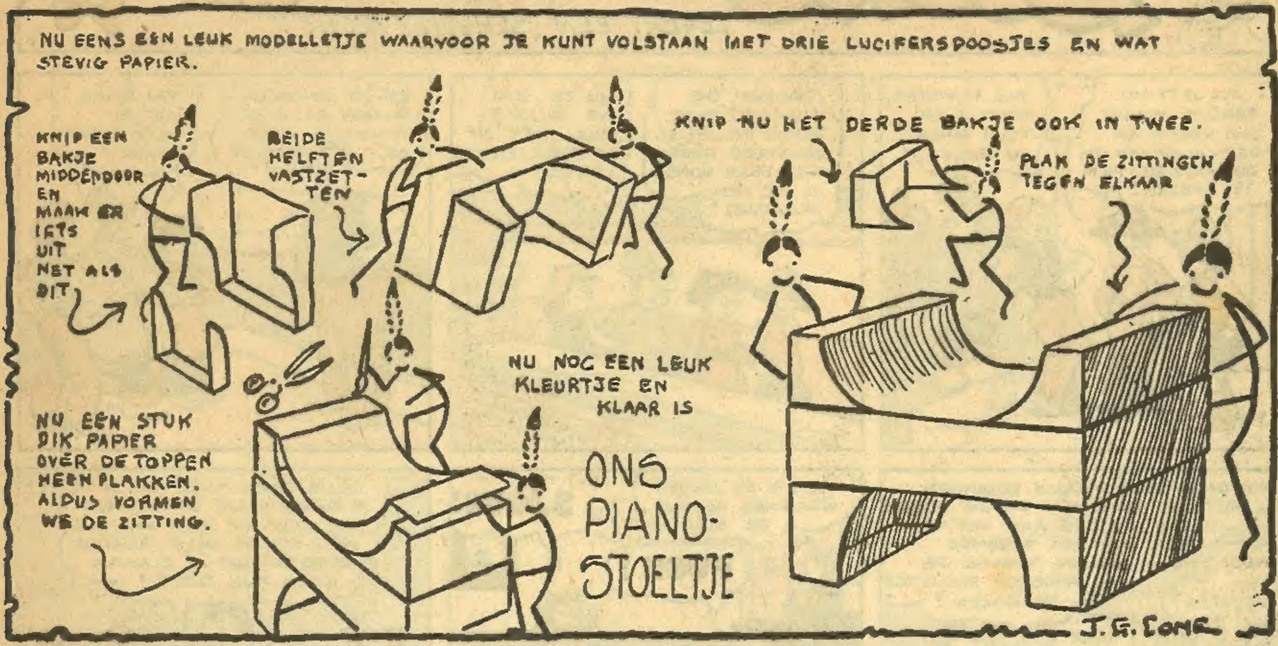
Verticaal :

1. Miauwend dier.
2. Grote vogel.
3. Het kuikentje had een worm in zijn . . .
4. Uitgave.
5. Lengtemaat.
6. Het schip stiet op een rots en was . . .
10. Soort vaartuig.

ONS·KNUTSELCLUBJE· WIG EN WAM HELPEN, JULLIE

MET NAALD EN DRAAD

EEN KUSSEN OF EEN KLEEDJE

DIT leuke kleedje en kussentje vinden jullie natuurlijk schattig en jullie zouden niets liever doen dan ook zoiets maken. Nou, dat kan. Allereerst heb je hiervoor nodig: meloenpitjes. Ja, juist, jullie lezen goed: meloenpitten. Neen, natuurlijk is het geen meloenentijd. Weet ik wel, maar die tijd komt en dan is het zaak te weten, wat je met die pitjes, die anders toch maar de vuilnisbak ingaan, kunt en zult doen. Namelijk: drogen en bewaren. Want met die droge pitjes gaan we netjes de korenaren maken van ons kleedje en ons kussentje. Je begint met het tekenen der korenaren op de stof die je wilt gebruiken. Een groene, bruine of zwarte ondergrond doet het 't beste. Wat dat tekenen betreft, geen zorg. Je hoeft alleen maar even de richting van de korenaren aan te stippen. Dat is voldoende. Je neemt dan de droge pitten en rijgt ze van punt tot punt door met een witte draad en je werkt ze als kralen op een kussen liggend, een links, een rechts, precies schuin in elkaar (A). Dan komen de stengeltjes. Die worden geborduurd in geelgroen. Wanneer de pitjes tot aren met stengels verwerkt zijn, komen de sprietjes aan de beurt. Je begint bij de punten van de pitjes en borduurt die sprietjes met lichtgele, dunne zijde.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB
LEVERT EEN „SCHIJNGEVECHT!"
ALS JE 'T MIJ EERLIJK VRAAGT, DAN VIND IK ER GEEN KLAP AAN OM ZO VOOR DE FILM TE SPELEN!
ALS FILMSTER, MOET JE ER TOCH SJIEK UITZIEN!
WAAROM DIE FILMVENT ONZE MOOIE PAKJES EN GEKRULDE HAREN NIET MOOI VOND, IS ME EEN RAADSEL!
HIJ ZEI, DAT WE ZO HELEMAAL NIET OP DE REBELLENKLUB LEKEN!
ZIE-ZO JONGELUI, NU ZIEN JULLIE ER TENMINSTE WEER BEHOORLIJK UIT!
NOU BAAS, WAT JE MOOI NOEMT HOOR!
WE GAAN DEZE MIDDAG BEGINNEN MET HET OPNEMEN VAN DE EERSTE SCÈNE: SJORS AAN HET VECHTEN MET EEN VREEMDE JONGEN, TERWIJL DE ANDEREN STAAN TOE TE KIJKEN!
MOET IK VECHTEN?
WAAR IS DIE ANDERE KNAAP?
HIER IS DE JONGEN WAARMEE JE AAN DE SLAG MOET!
SJORS!
PUCK!
JULLIE DOEN MAAR NET OF JE FLINKE RUZIE SAMEN HEBT, DAN VOLGT DE REST VANZELF WEL. KIJK EN JULLIE ECHTER GOED UIT, DAT JE ELKAAR GEEN PIJN DOET!
!!
??
LICHTEN!
KLAAR!
KOM MAAR OP MEISJES-KOP; IK BEN NIET BANG VOOR JE!
DAAR HEB IK NOU AL MAANDEN OP GELOERD, OM JOU EENS EEN FLINK PAK SLAAG TE GEVEN
PATS!
KLETS!
VERDRAAID, ZE DOEN 'T NET ECHT!
EEN FIJN KNOKPARTIJTJE
PRRRACHTIG JONGELUI, STOP MAAR; 'T IS ZO MEER DAN GENOEG! STOP!
IK VIND DAT DEZE SCÈNE NOG EENS OVERGEDAAN MOET WORDEN MENEER!
WAAROM? DIT WAS TOCH UITSTEKEND!
OMDAT IK HEM NIET GOED UITSTAAN KAN, EN DIT EEN REUZE GELEGENHEID IS OM HEM EENS FLINK AF TE RAMMELEN!
?!